

Eksempel på coaching af en gruppe.

Forhistorie.

Jeg (Birgitte) er tilknyttet som ekstern coach i en offentlig organisation indenfor sundhedsvæsenet og arbejder med grupper af medarbejdere i afdelinger, hvor patienterne er meget svage.

Både organisationen og de involverede medarbejdere har af etiske grunde ønsket at være anonyme, hvorfor navnene i følgende udpluk er erstattet med andre navne, og begreber og andet er anonymiseret. Medarbejderne har udvalgt nogle passager til offentliggørelsen i vores bog og ledelsen har godkendt disse passager.

I nærværende uddrag arbejder jeg med en gruppe, som består af 3 kvinder, der har arbejdet sammen i knap 5 år. De har en konsulterende funktion. Vi mødes 1 gang pr. måned på deres arbejdsplads i et møderum. De har sørget for klargøring af rummet med frugt, væske m.m. før opstart. Tiden er berammet til 2 timer. Det er ca. 16. gang, coachingen finder sted. Det er august måned og første gang efter sommerferien.

C: Godt at se jer igen og alt er bare parat, som det plejer at være, kan jeg se...uhm!! –Herligt! Hvordan har I det efter en forhåbentligt god ferie?

Jette: Fantastisk – selv om, der var rigeligt med regn i den første uge.

Marian: Nå, havde du det, Jette – vi havde da masser af sol – i Italien! (Der grines og drilles).

Louise: Ja, det havde vi da også i Sydfrankrig og masser er god rødvin – hver aften fra franske vinslotte - kan du slå den Marian?

Marian: Ja, selvfølgelig – vi vil da meget hellere have italienske is og flere end 32 at vælge imellem.

Jette: Det kan jeg sagtens overgå – en hotdog på rådhuspladsen i København – hvem har måske fået det? (Der grines lidt forsat) Hvad med dig, Birgitte?

C: Også en skøn ferie til mig med masser af italiensk is og sejlsads på Gardasøen og desværre ikke nogen hotdog!

C: Med både hotdog, rødvin og italiensk vin er vi godt kørende, kan jeg høre – så hvor skal vi køre henimod i dag? Hvad siger du, Jette?

Jette: Faktisk er jeg lidt i regnvejrstemning i dag. Da vi kom tilbage fra ferie, blev vi indkaldt til møde og fik at vide, at grundet den sparerunde, vi er midt i, har ledelsen besluttet, at vi udover at varetage vores specialfunktion, også skal have timer i den almindelige konsultation. Det gælder flere specialfunktioner i vores organisation, så i stedet for at ansætte flere folk i de afdelinger, hvor de mangler hænder, skal vi andre ind og arbejde endnu hårdere og jeg synes virkelig, vi knokler i forvejen.

C: Ja, det tror jeg på – hvad vil du gerne have ud af de 2 timer, vi har sammen i dag?

Jette: Jeg trænger bare så meget til, at vi i ro og mag kan tale om situationen og nå frem til en enighed om, hvad vi gør her og nu.

C: (Coachen skriver på fliparket: Tale sammen og nå frem til enighed om, hvad vi gør her og nu). Hvad forventer du, Marian, at få ud af coachingen i dag?

Marian: Jeg har det lige som Jette – for jeg kan mærke, at jeg bliver tung i kroppen ved tanken om alt det, vi yderligere skal nå i hverdagen - og med vagter i den almindelige konsultation, er der virkelig noget, vi skal have lavet om på her i vores lille afdeling.

C: Ja, så hvad er det, du går efter at få ud af coachingen?

Marian: Også en enighed om, hvad vi gør i fællesskab, for vi er heldigvis gode til at arbejde sammen alle 3.

C: Det lyder rigtig godt og det er også, hvad jeg har lagt mærke til – en stærk synergi, som I får meget ud af. Hvad ønsker du at få ud af coachingen, Louise!

Louise: Jeg er med på den med enighed og har desuden et ønske om at få vendt en episode, jeg har haft med én af mine patienter - hvis der er tid.

C: Det lyder, som det er jeres aktuelle situation med besparelser, vi tager fat på, så I kan opnå en enighed om, hvad I gør her og nu. (Sætter en ring om det, der allerede står på fliparket). Og lad os se, om vi kan få lidt tid også til at tage hul på din episode, Louise. Hvordan vil det være at parkere den indtil videre og evt. til næste gang, vi ses eller på jeres eget næste teammøde?

Louise: Det er ok.

C: For at blive i Jettes metafor med regnvejrshumør – på en skala fra 1 til 10, hvor 10 er meget regnvejr og 1 er lidt, hvor ligger I hver især lige nu?

Marian: Helt sikkert på 10 i forhold til denne besparelse og der er noget truende tordenvejr med, kan jeg mærke.

Jette: Enig – en klar 10'er med både lyn og torden

Louise: Jeg ved ikke. Jeg synes nok ikke, det er så slemt, at der ligefrem er tordenvejr. Jeg ligger nok på ca. 5.

C: JA, sig lidt mere om, hvad der er i stedet for tordenvejr?

Louise: (hun smiler). Der er efterårsvejr med mange farvede blade i luften.

C: Spændende – hvad betyder de mange farvede blade i luften?

Louise: Det betyder, at alt er i bevægelse, at vi ikke ved, hvor bladene lander og at der er nye tider på vej.

C: Ja, og hvad er vigtigst for dig i forhold til den situation, I er i?

Louise: Det er vigtigt, at vi bevarer et spændende arbejde. Selvom det er spændende og smukt, så vil der altid være nye tider på vej.

C: Hvilke nye blade tænker du, der kommer på træerne til foråret, når vi nu forstiller os, at I 3 er hver et træ i en klynge sammen med andre træer? (Samtidig tegner coachen træer i en klynge, så tre står rigtig tæt og de andre træer står rundt omkring, så de danner en lille skov).

Louise: Det, jeg egentlig godt kunne tænke mig, er et mere tværfaglig samarbejde med de andre konsulterende, så vi kan tale sammen om den gruppe, vi særligt arbejder med. Jeg kunne tænke mig, at vi udveksler ideer og de andre bliver bedre til at tackle dem i det daglige, så de er mindre problematiske, når de kommer til os.

C: Ja,...hvordan lyder det Jette?

Jette: Jo, det lyder godt, men jeg tvivler bare på, at der bliver tid nok til, at vi kan tale sammen alle sammen og hvis vi ikke gør det, vil jeg komme til at føle et endnu større pres.

C: Du siger ikke tid nok, hvad ville de andre sige, hvis de var til stede, tror du?

Jette: Ja, hvad ville de sige...et par ville være enige og nogle ville også sige, at det må vi prioritere – og det er så nemt at sige, for vi kan ikke prioritere alt.

C: Nej...hvad vil du prioritere nu, så du kan komme i bedre solskinshumør?

Jette: Jamen, så vil jeg prioritere, at vi får talt sammen om vores patienter, så vi alle bliver endnu dygtigere.

C: Når du siger det, hvordan går det med ”vejrhanen”?

Jette: (griner) Den sidder øverst på vores tag og galer af glæde(griner videre). Det var et sjovt billede – jeg bliver faktisk helt glad af at tænke på den (griner mere).

C: Glad – af hvad mere præcis?

Jette: Jeg bliver glad, for det er vores alles hane. Den sidder på taget i det hus, vi alle arbejder i – og vi er kvinder alle sammen – en stor flok høns – og vi vil ikke af med vores hane – hvor er det bare fedt.

C: Hvordan er vejrhumøret, når hanen er på taget?

Jette: Det er alsidigt – der skal både være solskin, regn, tordenvejr og snevejr – ellers er det for kedeligt.

C: Det lyder lige nu som om, at det er ok, at ledelsen og politikerne stiller med tordenvejr, og at I indretter jeres hønsehus herefter?

Jette: Nej, det gør vi aldeles ikke – men noget tordenvejr kan være med til at rense luften og det er også nødvendigt.

C: Hvad siger du Marian til det, Jette og Louise her har sagt indtil nu.

Marian: Egentligt har vi længe vist, at der ville komme nogle besparelser indenfor vores område. Vi har bare været forskånet i så lang tid, men det er da aldrig sjovt, når det sker.

C: Jeg er ikke sikker på, at jeg forstår det – du siger, at I længe har vist det, for I lagde ud med i dag at fortælle, at I først lige var blevet informeret om besparelserne her efter ferien? (de griner alle, og Louise retter sig for at sige noget).

Louise: Det er netop grunden til, at jeg ikke er så trist ved tanken, for besparelserne i organisationen har længe været kendte og vi ved, de er urokkelige – og bestemt at regeringen. Vi har ingen indflydelse. Alle i hele organisationen reagerede i mod besparelserne, selv om vi havde en formodning om, at de var fastlagte. Vi er nødt til at reagere, så vi undgå for meget tordenvejr fremover. Nu er det vores afdeling på tur og det måtte jo komme, når alle andre har været igennem det.

C: Fornemt – i hvilken retning skal vindene så blæse for jer nu? (henvendt til Marian).

Marian: Jeg kunne godt tænke mig, at vi prioriterer at tale sammen om, hvordan vi bedst kommunikere med vore patienter, når vi har dem i konsultationen.

C: Hvad siger du Louise?

Louise: Det, mener jeg også, er vejen frem.

C: Og du Jette?

Jette: Det lyder bare så godt – jeg kan bare mærke, hvor glad jeg bliver.

C: Hvem andre end jer er en del af dette ønske? (ser på Marian)

Marian: Det er alle i den almindelige konsultation.

C: Hvordan kan I vide, at de ønsker det samme?(ser på Jette)

Jette: Det ved vi, for de har flere gange foreslået, at vi samarbejder mere om vore patienter og vi har ærlig talt ikke orket det, for det tager tid.

C: Hvad gør det så nu? (ser på Louise)

Louise: Det tager stadig tid, men vi kommer også til at vinde tid.

C: Så hvordan lyder det, det I vil opnå, hvis I skulle formulere det nu og I er meget velkommen til at skrive det her på fliparket.(Louise rejser sig og skriver)

Louise: Holde møder hver 14.dag, hvor temaet er aktuelle patienter. Det er det forslag, de andre har stillet for lang tid siden.

C: Hvad siger I?

Jette: Perfekt for mig.

Marian: Også for mig.

C: Hvordan vil I formulere det første trin på vejen for at nå det mål, som jeg kan forstå både I og jeres kollegaer har?

.....coachingen fortsætter.